

Thema

Wordt vervuld met de Geest

P. Niemeijer

Als het gaat om de Heilige Geest en zijn werk in ons en in de kerk, wordt vaak verwezen naar wat de apostel Paulus schrijft in Efeziërs 5: ‘... maar wordt vervuld met de Geest’ (vers 18b). Nergens elders in de Bijbel worden we er zo rechtstreeks en onomwonden toe opgeroepen ons door de Geest te laten vervullen. Voor velen gaat het hier dan ook om een centrale tekst. In dit artikel willen we ingaan op die tekst en daarmee een bijdrage leveren aan het voortgaande denken en spreken over het verlangen naar de Geest en over de mate waarin Hij ons beheersen wil.

Wordt vervuld met de Geest! Betekent dat zoiets als: streef naar ‘de vervulling met de Heilige Geest’?

Er zijn er die het zo opvatten. En met die ‘vervulling’ wordt dan gedacht aan een tweede fase in het geloofsleven. Eerst kom je tot geloof en neem je Christus aan als je Verlosser. Dat gaat natuurlijk niet buiten de Heilige Geest om. Je kunt immers alleen tot geloof komen door de Heilige Geest. Maar met dat geloof alleen ben je er nog niet. In Christus ontvang je nog niet *alles* wat de Vader voor je heeft. Er is méér dan Christus. Méér dan geloof. En dáár zorgt de Geest voor. Hij wil niet alleen in je wonen en werken, Hij wil je ook *vullen*. Hij verbindt je niet alleen met Christus en geeft je niet alleen deel aan al zijn weldaden. Hij wil ook *zijn* gaven over je uitgieten. Dingen die voor je behoud niet nodig zijn, maar wel je leven tot volheid brengen. Geloof kan iets zijn als een mosterdzaadje, maar de Geest wil ervoor zorgen dat je helemaal volloopt met Hem. Die vervulling met de Geest blijkt volgens de een in de gave van de tongentaal. Volgens een ander in het uitgroeien boven de zonde. Je raakt tot dingen in staat die gewone christenen niet kunnen. En juist in het spreken over deze ‘vervulling’, waarvoor je je moet openstellen en waarnaar je streven moet, zeggen bepaalde kringen, leren wij méér dan de kerken die komen met het Evangelie van Christus en met het bevel van geloof alleen. Dat is maar een *half* Evangelie. Maar wij, zeggen die kringen, komen met het *volle* Evangelie. Je moet niet blijven staan bij de verlossing en vernieuwing die je van Christus krijgt, bij rechtvaardiging en heiliging door het geloof, maar je moet streven naar de volgende fase: van de vervulling met de Geest.

Is dat nou inderdaad wat Paulus bedoelt? En zo niet, waarop heeft hij dan het oog met zijn oproep om vervuld te worden met de Geest?

Geen begin en geen ‘tweede zegen’

Wat Paulus schrijft in Efeziërs 5, is - laten we dat allereerst vaststellen - geen opdracht om ons open te stellen voor het *ontvangen* van de Heilige Geest. De Efeziërs aan wie Paulus schrijft, zijn blijkens 1:13 al verzegeld met de Heilige Geest toen ze tot geloof kwamen. Ze hebben door de Geest toegang tot de Vader (2:18), vormen een woonstede van God in de Geest (2:22) en zijn met elkaar verbonden in de eenheid van de Geest (4:3,4). In 4:30 staat nog een keer dat ze door de Heilige Geest verzegeld zijn tegen de dag van de verlossing. De oproep om ‘vervuld te worden met de Heilige Geest’ is dus geen opdracht aan ongelovigen om zich open te stellen voor het *ontvangen* van de Heilige Geest. Er worden ‘heiligen en gelovigen in Christus Jezus’ aangesproken (1:1), in wie Christus wonen wil door zijn Geest (3:16,17).

Is die ‘vervulling’ met de Geest *dus* iets als een tweede fase voor gelovigen? Een surplus

boven wat Christus in het 'gewone geloof' geeft? Nee, want nergens vinden we in de Schrift dat Christus slechts een startkapitaal geeft en dat wij daarna zouden moeten doorgroeien naar de volheid waar dan de Géést voor zou zorgen. Juist in zijn brief aan de Efeziërs laat Paulus zien dat het *Christus* is in wie wij al Gods schatten ontvangen: verkiezing, verzoening, verzegeling, de volheid van zijn genade (1:3-14). Het is *Christus* in wie God zijn overweldigend grote kracht heeft getoond (1:19) en het is *Christus* door wie die onmetelijke macht ons ten goede komt en die ons 'volmaakt' (1:22,23). God doet oneindig veel meer dan wij zelfs maar bidden of beseffen kunnen, niet 'in de Geest' maar *in de gemeente en in Christus Jezus* (3:20). Het is *Christus* die alles tot volheid zal brengen (4:11). Wij hoeven dus niet voorbij Christus door te groeien naar de volheid van de Geest, maar wij moeten groeien naar de maat van de wasdom der *volheid van Christus* (4:13). En in andere brieven lezen we hetzelfde. In *Christus* woont de volheid van de godheid lichamelijk (Kol. 1:19; 2:9). In *Hem* zijn al de schatten van wijsheid en kennis verborgen (Kol. 2:3). In *Hem* hebben wij 'de volheid verkregen' (Kol. 2:10). Laat niemand dus met een heel deemoedig air allerlei hooggestemde dingen zoeken buiten het Hoofd Christus (Kol. 2:18, 23). Want in *Hem* hebben wij het leven (Joh. 20:31; 1 Joh. 5:12), hebben wij de Vader (1 Joh. 1:3; 2:23; 2 Joh. 9), hebben wij alles (1 Kor. 3:22). In Hem (Jes. 11:2) hebben wij ook de Geest. Daar is geen tweede fase of tweede zegen meer voor nodig.

De volheid die Christus schenkt, is trouwens wel iets dat hier aangevochten blijft en dat niet alleen strijd kost, maar ook verdere *groei* nodig maakt. Paulus kan opgetogen spreken van zijn gegrepen zijn door Christus, van de gemeenschap aan Christus' lijden en dood, en van de kracht van Christus' opstanding, van de kennis van Christus die alles te boven gaat (Fil. 3:8-12). Maar hij moet tegelijk zeggen, dat hij nog niet volmaakt is (Fil. 3:12). Zijn leven blijft een wandelen niet in aanschouwen, maar in geloof (2 Kor. 5:7). Ook zijn geloofsleven en nieuwe leven blijven onvolkomen door de zonde die nog in hem woont en die hem tot dingen brengt die hij verfoeit, en die hem van dingen afhoudt die hij dolgraag zou willen. Hij blijft een ellendig mens die snakt naar de volkomen verlossing van zijn bestaan in deze gebroken wereld (Rom. 7:14-26). Vervuld worden met de Heilige Geest betekent dan ook niet dat je zo vol van Hem wordt dat je boven de zonde uitgroeit en je geloof geen downs meer kent. Juist in jouw zwakheid en schuld laat de Here telkens weer zijn genade zien (2 Kor. 4:7; 12:9,10)! Bij het vervuld worden met de Heilige Geest gaat het ook niet om een fase waarin je op een gegeven moment terechtkomt en waar dan verder alles vanzelf gaat. Paulus zegt in Efeziërs 5: 'wordt vervuld' met de Geest. Dat is niet: zorg dat je dat één keer gebeurt, want als je dat lukt, ben je een nieuwe en zalige toestand ingegaan. Nee, 'wordt vervuld met de Geest' is - gezien de gebruikte werkwoordsvorm - een bevel om u *telkens weer* te laten vervullen met de Geest. Het is een opdracht die *blijft* uitgaan. Hij is niet achterhaald als je een bepaalde fase bereikt hebt, het is een opdracht die van kracht blijft: *herhaald* en levenslang voor *al* Gods kinderen.

Volheid van gaven?

Wordt vervuld met de Heilige Geest. Is dat dan misschien een opdracht om te streven naar de volheid van *zijn gaven*? Ik vertelde dat er zijn die het zo opvatten. Zij zoeken de vervulling met de Geest in het steeds méér gaven van Hem ontvangen. De Geest zou je volgens hen, als je je maar voldoende openstelt, zelfs ál zijn gaven willen schenken. En, in strijd met wat de Bijbel leert, worden dan vaak de gaven van tongen en genezing als de hoogste gezien. Het is goed om erop te wijzen dat Paulus in Efeziërs 5 niet spreekt over een vervuld worden met de *gaven* van de Heilige Geest, maar met de Heilige Geest zelf! Bovendien komen we in de eerste brief aan Korinte, waarin de apostel breed spreekt over de gaven van de Geest, nergens de term 'vervullen' tegen! En, wat alles beslist, Paulus wijst er in 1 Korintiërs 12 op dat niemand de volheid van de Geestesgaven ontvangt, maar dat er door God heel bewust

verscheidenheid in gaven wordt aangebracht, opdat niemand denkt dat hij selfsupporting zou kunnen worden. Wij zijn in het lichaam van Christus niet meer dan oog of oor of hand of voet: niet meer dan een lidmaat die op de gaven van andere leden is aangewezen. Dat is bij Paulus trouwens voortdurend een zaak die aandacht krijgt. De Geest maakt ons niet tot zelfgenoegzame individualisten, maar plaatst ons ook in Efeziërs 5 met het gezicht naar de gemeenschap met hen die door dezelfde Geest vervuld worden. Spreek 'onder elkaar', zegt Paulus, in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen; wees 'aan elkaar' onderdanig! 'Vervuld met de Geest' betekent niet: ik heb zelf alles. Het drijft je in de gemeente juist naar elkaar!

Opdracht aan gelovigen

Er is nog iets belangrijk als het om het vervuld worden met de Geest gaat. Vaak wordt dat gezien als een actie *van* de Heilige Geest *aan* de gelovigen. De Bijbel weet inderdaad van de Geest die mensen vervult (Richt. 6:34; 1 Kron. 12:18; 2 Kron. 24:20). Maar in Efeziërs 5 gaat het om iets *anders*! Hier gaat het om een vervuld 'worden' met de Geest. Dat ziet inderdaad op iets wat *aan* ons gedaan wordt. We *worden* vervuld met de Heilige Geest. Maar ik maak daar meteen twee opmerkingen bij.

Eén: het gaat niet om wat de Géést aan ons doet. Want er staat niet dat we vervuld moeten worden 'door' de Heilige Geest, maar 'met' de Heilige Geest. Het gaat om wat de Here Christus met ons doet: Hij vervult ons met zijn Geest (vgl. Hand. 2:33).

En twee: er wordt inderdaad gesproken over een vervuld 'worden', maar dat neemt niet weg dat het accént valt op onze eigen activiteit. Efeziërs 5:18 is immers een bevél aan ons! De 'vervulling' met de Geest is hier iets dat wij zélf moeten laten gebeuren.

'Wordt vervuld met de Geest' is een *opdracht* aan ons! Kennelijk spreekt het niet vanzelf dat ieder die verzegeld is met de Heilige Geest en dat ieder die behoort tot de gemeente die een tempel van de Geest is, vol is van de Heilige Geest. Hoewel de Geest ons wil vervullen en het niet aan Hem ligt als het anders is, is het kennelijk niet standaard in de kerk dat we allemaal altijd vol zijn van de Geest. Dan zou Paulus ons er immers niet meer toe hoeven oproepen! De opdracht van de apostel is er één tot lezers in wie de Geest van de Here woont, en die met de Heilige Geest gezalfd en verzegeld zijn. Zij *zijn* kennelijk niet automatisch vol van de Geest, maar moeten het *worden*, telkens weer. Zoals zij die de Geest hebben en met Hem verzegeld zijn, op andere plaatsen door Paulus er ook uitdrukkelijk voor gewaarschuwd kunnen worden om de Geest niet te 'bedroeven' (Ef. 4:30) en niet 'uit te doven' (1 Tess. 5:19). Kennelijk kan de Geest in je wonen en kun je Hem terugdringen en zelf vol zijn van andere dingen. Vol angst, vol twijfel, vol bitterheid en boosheid, vol van de lol en de dingen van de wereld, in de ban van verboden dingen waarmee je niet breken wilt. Kennelijk kun je tot de kerk horen, maar een deel van je hart afsluiten voor de Heilige Geest en voor wat Hij wil. Je kunt gelovig zijn en toch zo vol zijn van andere dingen, dat het onderwijs van de Here afketst op je boordevolle hart. Dat er geen ruimte is voor de Here (vgl. 2 Kor. 6:12,13). Wie in de kerk denkt dat hij rustig verder kan slapen omdat het wel oké zit, krijgt te horen: ontwaak u die slaapt en sta op uit *de dood* (Ef. 5:14)!

'Wordt vervuld met de Geest' is een *opdracht*! Dat betekent: vol zijn van de Heilige Geest is geen automatisme, geen vanzelfsprekendheid. Ook als je gelovig kerklid bent, ben je nog niet automatisch vol van de Heilige Geest. Dat vergt aparte activiteit!

En het is ook niet iets dat buiten onze eigen verantwoordelijkheid omgaat. De Here roept ons op: wordt vervuld met de Heilige Geest. En als *Hij* ons iets opdraagt, mag niemand van ons zich aan die roeping onttrekken. Ook niet met de vroomste smoes!

Vervuld zijn of vervuld worden

Vervuld *worden*, staat er in Efeziërs 5. In de Bijbel kan ook sprake zijn van mensen die met Gods Geest vervuld *zijn*. Dat is kennelijk niet standaard, want het wordt ook in het Nieuwe Testament slechts van bepaalde mensen gezegd. Van de zeven die in Handelingen 6 worden geroepen om de verzorging van hulpbehoevende gemeenteleden te regelen (vers 3), en dan vooral van Stefanus (vers 5). En het wordt gezegd van iemand als Barnabas, de vriend van Paulus (Hand. 11:24). In die gevallen gaat het om mensen die gezocht worden voor een bepaalde taak en die daar - voor iedereen herkenbaar! - de nodige gaven voor hebben. Niet maar incidenteel, maar als rode draad door hun leven (vgl. voor Paulus 1 Kor. 15:10; 2 Petr. 3:15).

Maar, zoals gezegd, in Efeziërs 5 gaat het niet om de opdracht om vol te *zijn*, maar om vervuld te *worden* met de Heilige Geest. Wat dat inhoudt, kan ik weer het beste aangeven door eerst duidelijk te maken wat het *niet* is.

Er zijn er die alle nadruk leggen op het woord 'vervuld'. Zij bestempelen dat als het typisch nieuwtestamentische aan de Heilige Geest: dat Hij de gelovigen vanaf Pinksteren 'vervult'. In het oude verbond greep Hij gelovigen slechts nu en dan aan voor bepaalde taken, maar in de pinksterbedeling 'vervult' Hij hen. Ze verwijzen dan naar Handelingen 2 waar staat dat de discipelen van Christus met Pinksteren allen werden *vervuld* met de Heilige Geest (vers 4). Al heel gauw wordt dan het *vol* zijn van iets - nader: 'enthousiasme' en 'bezieling' - *het* kenmerk van de vervulling met de Heilige Geest.

Toch moeten we voorzichtig zijn om daarin het verschil te zien tussen de oude en de pinksterbedeling. In de eerste plaats is niet elk 'vol zijn' zonder meer en vanzelfsprekend positief. De Bijbel weet ook van een vol en enthousiast zijn van verkeerde of oppervlakkige dingen. Altijd moet je de volheid beproeven of die uit God is: ben ik vol van de Geest of van iets anders? Paulus wijst in Efeziërs 5 op de alcohol waarvan je vol en onder invloed kunt zijn: bedrink u niet aan wijn, *maar* wordt vervuld met de Géést.

Maar ook het 'vervuld met de Geest' is niet iets typisch nieuwtestamentisch. Ook in het Oude Testament lezen we van mensen die vervuld waren met Gods Geest: Besaleël, die de tabernakel moest ontwerpen, was vervuld met Gods Geest (Ex. 31:3); Jozua, de opvolger van Mozes, was vol van de geest der wijsheid (Deut. 34:9); de richter Gideon werd vervuld door de Geest van de HERE in zijn strijd tegen Midjan en Amalek (Richt. 6:34); de Geest vervulde Amasai, een van Davids helden (1 Kron. 12:18), en Hij vervulde Zekarja, de zoon van de priester Jojada, om te profeteren (2 Kron. 24:20). Het is dus niet iets typisch nieuwtestamentisch: vervuld worden met de Geest van de HERE! Het opvallende in Handelingen 2 is dan ook maar niet het vervuld worden van de Heilige Geest, maar het feit dat *allen* werden vervuld met de Heilige Geest. Dát is het nieuwe van Pinksteren. *Allen* werden vervuld met de Heilige Geest en gingen spreken van Gods grote daden en gingen profeteren: ouderen en jongeren, tot slaven en slavinnen toe.

Nog een opvatting die afgewezen moet worden, is die dat 'vervuld worden met de Geest' zou betekenen dat een steeds groter deel van de Heilige Geest in ons zou komen wonen of zijn woning in ons zou worden aangevuld. Alsof Hij eerst maar gedeeltelijk in ons zou wonen en dat langzamerhand steeds meer aangevuld zou worden. Dat kan natuurlijk niet. De Geest is een Persoon en niet een substantie die je eerst 'gedeeltelijk' en later 'meer' en nóg later misschien 'volledig' zou kunnen ontvangen (vgl. L. Floor in zijn commentaar bij Ef. 5:18). Je hebt de Geest ontvangen of je hebt Hem niet ontvangen! Het gaat bij het vervuld worden met de Heilige Geest dan ook niet om een van buitenaf volgegoten worden met de Geest. De Geest is niet veraf, maar dichtbij: in onze mond en in ons hart (vgl. Rom. 10:8). Het gaat Paulus om de Geest die in ons woont en die ons *van binnenuit* wil vullen. Die Zich niet in een hoekje weg laat drukken, maar ons helemaal in bezit wil nemen. De oproep 'wordt vervuld

met de Geest' heeft niet als achtergrond dat er wat aan de Geest en aan zijn inwoning in ons zou ontbreken, maar dat *wij* Hem niet de ruimte geven die Hem toekomt. Dat wij te vol zitten met andere dingen en Hem opsluiten in een hoekje van ons leven. 'Wordt vervuld met de Geest' betekent: laat Hem voluit in u werken.

Voor concrete dienst

Wordt vervuld met de Geest. Het is opvallend dat dat bij Paulus niet een losse en op zichzelf staande uitspraak is waarop je bijvoorbeeld een dogmatisch leerstuk van 'de vervulling met de Geest' zou kunnen baseren. De oproep staat in een heel concreet verband. Wandel als wijzen. Tracht te verstaan wat de wil van de Here is. Bedrink u niet aan wijn waarin bandeloosheid is, 'maar' word vervuld met de Geest 'en' spreek onder elkaar in psalmen, lofzangen en geestelijke liederen, dank te allen tijde God de Vader en wees elkaar onderdanig (Ef. 5:15-21).

De oproep om met de Geest vervuld te worden staat in het kader van de oproep tot een nieuw en heilig *leven*. Dát is waar het om gaat in Efeziërs 5. En met het oog dáárop moeten we ons laten vervullen met de Geest. Terecht is er daarom op gewezen dat het bij dat 'vervuld worden met de Geest' gaat om de bron waaruit ons nieuwe leven voort moet komen. Hij moet ons de kracht ervoor geven. Hij moet ons het leren en ons ertoe brengen. En dat is niet alleen in Efeziërs 5 zo. Dat valt telkens weer op in de Schrift. Als iemand vervuld wordt met de Geest, is dat altijd met het oog op een specifieke activiteit of opdracht die hij gaat vervullen. Johannes de Doper was vervuld met de Heilige Geest om het volk voor te bereiden op de komst van de Christus (Luc. 1:15-17). Zacharias werd vervuld met de Heilige Geest om zijn lofzang aan te heffen (Luc. 1:67). Elisabeth werd vervuld met de Geest om Maria, de moeder van haar Here, te begroeten (Luc. 1:41,42). De discipelen op de pinksterdag werden vervuld met de Geest om te spreken in allerlei talen (Hand. 2:4). Discipelen in Jeruzalem worden vervuld met de Geest en gaan vrijmoedig het Woord van God spreken (Hand. 4:31). De zeven van wie Stefanus er een was, waren vol van de Geest met het oog op hun taak in de gemeente (Hand. 6:3). Paulus werd vervuld met de Geest voor zijn taak in de prediking van Christus' Evangelie (Hand. 9:15-17). En zo was het ook al in het Oude Testament. Besaleël en Jozua en Gideon en Amasai en Zekarja werden vervuld met de Heilige Geest om hun specifieke taak namens God te verrichten. Nooit komt het 'vervuld worden met de Geest' *alleen* voor, als een op zichzelf staand iets. Altijd is het *in gezelschap* en staat het in combinatie met een concrete dienst die de Here iemand laat verrichten.

Zo is het ook in Efeziërs 5. De Efeziërs moeten hun blijdschap niet putten uit alcohol of uit welke wereldse genotmiddelen ook. Maar ze moeten door de Heilige Geest worden aangezet tot zingen en danken en een leven vol respect voor elkaar. Het vervuld worden met de Geest is niet het hoogste doel. Het dient een ander doel. Het staat in het kader van de toerusting tot een bevel dat we van de Here krijgen. Tot een speciale dienst aan Hem.

Het gaat de apostel om de vreugde en dank waartoe we geroepen zijn. Gerichte dank en vreugde: gericht tot *God* en *Hem* grootmakend. Niet een 'uit je dak gaan', niet een jezelf uitleven, niet een meedeinen op tunes uit de wereld van alcohol en drugs, maar lof tot eer van God. En dan ook échte lof en échte blijdschap. Geen gemopper of zurigheid. Niet 'praten over' psalmen en gezangen, maar 'spreken in' psalmen, lofzangen en geestelijke liederen. Zingen niet uit naam van het vrome gemoed, maar 'in de naam van onze Here Jezus Christus'. Dat is niet iets gewoons dat je zomaar kunt, op eigen kracht. Het is niet iets dat vanzelf gaat. Het kan ook niet met een verdeeld hart. Je kunt het alleen in Christus. En je hebt er inderdaad de Heilige Geest voor nodig. Die moet je ervoor vervullen. Je moet Hem de ruimte geven. Hem niet bedroeven of uitdoven. Niet je hart vol laten zitten met dingen die Hem in de weg zitten. Maar je moet Hem je laten vullen. Dat betekent: je moet de ballast wegdoen van de

zonde die je in de weg zit, je moet gespitst zijn op de wil van de Here. Laat je aanspreken door de Heilige Geest. Luister naar het Woord, waarmee Hij komt. En bovenal: bid erom met Hem vervuld te worden. Bid om een hart dat geheel samengevoegd is tot de vrees van Gods naam. Hoe zou de Geest je kunnen vervullen als je niet bidt? Als je bewust zonden laat zitten? Doe weg alle oppervlakkigheid, alle gemakzucht, alle vanzelfsprekendheid. Het komt erop aan u steeds weer te laten vervullen met de Geest. En met niets of niemand minder! Echte blijdschap in God, een dienstbare opstelling, een heilig leven, dat is niet iets gewoons. Maar vrucht van de Geest waarmee je vervuld moet worden. Van een ongedeeld hart.

Bevel en belofte

Paulus geeft ons een bevel: wordt vervuld met de Geest! Een bevel is voor ons vaak iets dat ‘moet’ en dat wij niet ‘leuk’ vinden. Maar dit bevel is een geschenk!

Er is wel eens gezegd: hoe kan het nou aan ons *bevolen* worden om vervuld te worden met de Geest? Dat kunnen wij toch helemaal niet: vervuld worden met de Geest. Dat moet de Geest toch zelf doen, of de Here?!

Toch schrijft de apostel het zo: wordt vervuld met de Geest! Dan weet Paulus echt wel dat het de Here is die ons vervullen moet met zijn Geest. Niet voor niets schrijft hij: *wordt* vervuld met de Geest! De apostel weet van de vrijmacht en het werk van de Here. Maar tegelijk is het ook een bevel aan *ons*: wordt vervuld met de Geest! Dat wijst erop dat God zijn Geest en de werking van zijn Geest aan ons allen beloofd heeft. Aan ons allen. Ja, niet meer aan een enkeling, maar aan ons allen. Zoals het ook in Handelingen 2 staat: en zij werden *allen* vervuld met de Heilige Geest. De Here zou ons niet opdragen ons te laten vervullen met zijn Geest als Hij ons die vervulling ook niet toegezegd had. Als Hij ons zijn Geest niet beloofd had. En als wij ons daar niet op mochten beroepen!

Dat is iets heerlijks: je zult maar van de Here zelf opdracht krijgen om je te laten vervullen met de Heilige Geest! Dat betekent dat Hij zijn Geest wil geven. En dat Hij door zijn Geest ons zo wil laten vullen dat we gaan doen wat Hij ons opdraagt. En dat geldt voor ieder die gelooft! Dat is de rijkdom die Christus voor ons verdiende. Hij die de Geest in al zijn volheid bezit (Jes. 11:2) en Hem met Pinksteren uitstortte over allen die in Hem geloofden (Hand. 2:33). De Here wil ons de kracht geven die nodig is om te leven in zijn dienst en om te doen wat Hem behaagt. Niet op de manier van: één keer ons vervullen en dan zit het gebeiteld. Nee, in de weg van het telkens weer ons laten vervullen met de Geest.

Hoe je dat doet: je laten vervullen met de Geest? Niet door je vrije tijd te laten vollopen met sport, seks en film. Maar door erop uit te zijn de wil van de Here te verstaan (Ef. 5:17): biddend, lezend, mediterend. Door telkens weer vóórdát u iets gaat doen, Gods belofte aan te grijpen. Door de Here te vragen om zijn Geest. Door uit zijn Woord te willen horen wat de Here van ons wil. Dan belooft de Here ons te vervullen met zijn Geest. En dan komt die vervulling naar buiten en aan het licht. Niet in spectaculaire dingen. Maar wel in dingen die we uit onszelf onmogelijk kunnen en die daarom wel bijzonder zijn: zingen, danken, de minste willen zijn. In die heel ‘gewone’ dingen blijkt de overmacht en de volheid van de Geest! Laat niemand ze onderschatten! Of minachten! Het is vrucht van de Geest.

De kracht van de Geest

En dan is er nog iets. Wordt vervuld met de Geest, schrijft Paulus. Wat kan er bij ons veel zijn dat dát in de weg zit of onmogelijk lijkt te maken. Wat kun je ernaar hunkeren om Gods wil van harte te doen, maar het telkens maar weer voelen afknappen. Juist dan is het belangrijk te weten dat de Here ons opdraagt - én ons dus belooft! - dat Hij ons wil vervullen met zijn Geest. *Zijn* Geest. Dus maar geen menselijke kracht of vroomheid die inderdaad tegen zonde,

duivel en ongeloof niet op kan. Maar zijn Geest die doden levend maakt en die een kracht heeft als bij de schepping bleek: uit niets een wereld scheppen (Ef. 2:1-10; DL IV,12)! Hij maakt ons tot mensen die anders zijn dan zij die Christus niet kennen (Ef. 4:20). Dat geeft moed. Dat gaat hier met vallen en opstaan van onze kant. Maar de Geest is machtig. Hij brengt tot stand wat wij voor onmogelijk hadden gehouden. Hij laat ons dingen doen die we uit onszelf niet kunnen en die ook niet vanzelf gaan.

Wordt vervuld met de Geest. Het staat in Efeziërs 5 tegenover het je bedrinken aan wijn. Dat drinken leidt nergens toe. Je bedrinkt je en wat overblijft, is de roes en de kater. Het levert je niets positiefs of blijvends op. Maar het vervuld worden met de Geest leidt ergens toe. Het brengt je tot blijdschap en lof. Je gaat spreken en zingen van Gods grote daden. En je leert je klein te maken en dienstbaar op te stellen. In de gemeente en in de samenleving.

Ja, ook in de samenleving. Want de actieradius van de Geest beperkt zich niet tot de kerk. Zijn werk straalt uit naar buiten. En eens komt de dag dat de Geest de hemel en de aarde gaat vervullen met wijsheid en vrede, met recht en met kennis van de Here. Dan zal Christus alle dingen tot volheid brengen, en hemel en aarde zullen vervuld zijn met de heerlijkheid van onze God (Jes. 11:6-10). Dan zal Hij alles in allen zijn!